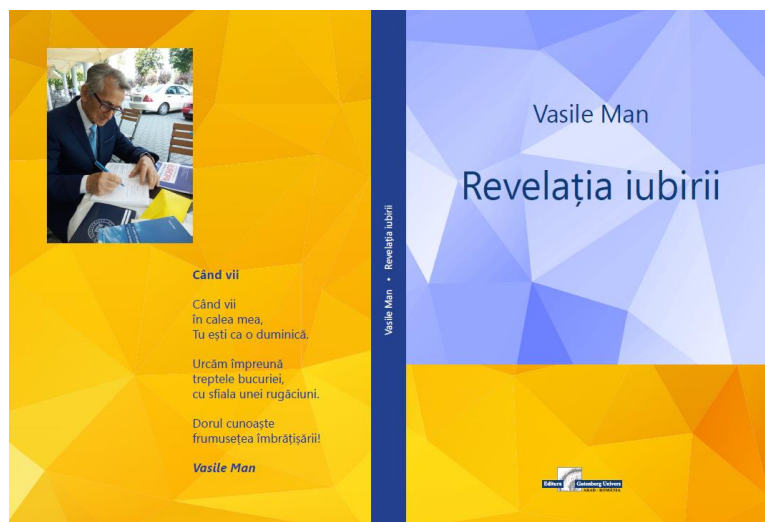

Vasile MAN, **Revelația iubirii**
Editura Gutenberg Univers, Arad, 2018, 113p.

Dumitru MIHĂILESCU

Lui Vasile Man îi datorăm nouă volume de versuri, relativ asemănătoare ca structură, unitare sub aspect tematic, a căror succesiune reprezintă o maturizare a glasului poetic. Poetul urmează, carte după carte, un drum suitor prin tot mai rafinata șlefuire a versului.

Cel mai recent volum de versuri al poetului arădean, (**Revelația iubirii**, 2018), este încă o dovadă că talentul său poate naște și alte surprize lirice. Întâlnim, în acest volum, o poezie a esențelor circumscrisă unei mari teme a liricii universale, iubirea.

Sunt texte de o surprinzătoare omogenitate și pe aceeași linie valorică.

Într-un text, rânduit de către autor la sfârșitul cărții, intitulat **Mărturisiri din Revelația iubirii**. Note, Vasile Man face următoarea mărturisire: „După publicarea volumelor de poeme: **O mână întinsă spre Cer**, **Miracolul luminii** și **Misterul vieții** – trei cărți, ce compun un destin și marchează existența vocației mele lirice, Dumnezeu mi-a trimis un **Înger – Păzitor** (nu doar ca metaforă), ci, real, prin care am cunoscut Bucuria Luminii și l-am numit **Lumina Mea!** (...) Ceea ce am gândit, simțit și scris împreună cu **Lumina Mea**, a devenit titlul cărții, **Revelația iubirii**, prin care dovedim că sufletul este în afara timpului și a vârstei, păstrându-și tinerețea și prospețimea, cu tot ce are dragostea și iubirea mai frumos!” (p.107)

Titlul volumului este, de fapt, reluarea titlului unei poezii rânduite de poet la începutul cărții: „**Revelația iubirii, / o admirație / a frumuseții tale sufletești / O primăvară a iubirii / prin care trăim / frumusețea sacră a dragostei // Harul divin / al unei rugăciuni / rostite împreună // (...) Tu, Lumina Mea, / ești frumusețea sufletească / din Revelația iubirii.**” (p.10)

Revelația iubirii, fiind, după mărturisirea autorului, „O carte, / într-un poem de dragoste / (...) Împreună / Lumina Mea / am semănat / în aceste pagini, / toate Cuvintele / din asemănarea noastră / sufletească!” (**Cartea noastră**, p.14). În alt poem „Cartea mea / este o duminică / a sufletului, / în care ne întâlnim / într-o rugăciune / de dor ...” (**Cartea mea**, p.18).

Iubirea se impune ca dominantă tematică a acestui volum, întreaga carte putând fi citită ca un poem de iubire.

Pentru poet, Poezia poate fi „O rugăciune care ne vindecă de ură, / o mână întinsă spre cer pentru a da lumină cuvintelor / Durerea unei nedreptăți / Un gest de solidaritate umană sau roua sufletului de pe obrazul dragostei, / Fără poezie am fi ca niște râuri fără apă!” (p.6).

Cartea are un motto semnificativ: „Poezia / este frumusețea sufletească / ascunsă / într-o lacrimă de lumină”.

Poezia lui Vasile Man stă sub semnul luminii, este „o poezie cu dor de lumină și de absolut”, sugestia luminii este polivalentă, poetul trăind „în afară de timp / Miracolul luminii” (p.102).

Poezia este „suferința / Cuvintelor / înainte / de-a da viață / unei lacrimi de lumină!” (p.58) iubita fiind „ca o zi de primăvară / îndrăgostită / de lumină” (p.96) sau „ca o zi frumoasă, / îmbrățișată de bucuria / luminii” (p.103).

Textele de lirică erotică dublează confesiv o experiență fericită, a împlinirii, poezia fiind una „de iubire și mărturisire.”

Poetul a descoperit iubirea „Într-o fântână / de lacrimi (...) Erau atât de curate, / încât soarele / se vedea întreg / în fiecare picătură” (p.33).

Poemele lui Vasile Man sunt « bijuterii » lirice care vorbesc, în puține cuvinte, despre iubire: „Când iubești, / gândurile au aripi, / aripile au suflet, / sufletul / este plin de lumină! // Lumina ta / are / o strălucire divină” (p.52). Adresările directe au un aer romantic sesizabil: „Pentru tine exist, / pentru tine / mă rog, / Pentru tine / adun / toate cuvintele, / pe care le rostim împreună / pentru / frumusețea unui dor / al îngerului nostru / păzitor, / care ne veghează pașii / în lumină” (p.50) sau „Tu păstrezi o lacrimă / în care îți ascunzi / iubirea // Toate zilele / îți poartă numele” (p.21).

Prezența ființei iubite are un efect tonic: „Când vii, / bucuria are mai multă / lumină // Gândurile / își îmbrățișează norocul / Pe unde treci, / pașii tăi lasă / urme de dor // În ce stea ascunzi tu atâta iubire?!” (p.76), dorința poetului este „Să fim ocrotiți de iubire” (p.70), deoarece „Singur, / nu poți fi fericit. // Cine iubește, / este fericit!” (p.51).

Se observă, în poemele din acest volum rafinarea expresiei artistice până la transparența ideii, la claritatea cristalului, fără a abandona nucleul metaforic al limbajului poetic. În cele șapte poezii intitulate **Portret**, iubita este „ca o Duminică!”, „Tu, Lumina Mea, / Ești o Poezie!”, „În apropierea ta, / înfloresc trandafirii”, „Tu, intrupei Poezia!” (p.22-28).

Expresia poetică își păstrează nealterată plasticitatea în lirica lui Vasile Man. Întâlnim, în aceste poezii, potriviri de cuvinte, disciplinate de o sintaxă fără ramificații spectaculoase, apte pentru a evoca „starea inefabilului și a purității.”

Poetul vorbește despre „lacrimi de lumină”, „lumina iubirii”, „amiaza fericirii”, „stelele dorului”, „malul unui gând cu vise” etc.

Sub aspectul formei, expresia lirică a lui Vasile Man este modernă, ea nu se supune nici unei ordini poetice formale.

Aproape totul se poate cita din acest minunat florilegiu, datorat unui autor de raftul întâi, pentru care poezia pare să nu mai aibă secrete.

Se cade să-l privim cu atenție, pe Vasile Man, un poet care dovedește mare dăruire pentru literatură și, deopotrivă, resurse de talent peste măsură.